

— dertil er han altfor fin og stolt i sin Tankegang — har røbet det, saa tror jeg, at han har følt sig lidt skuffet ved, at jeg ikke siden Januar har hentet Bidrag fra hans Skrivebord. At træde navngiven frem for Offenligheden med nogle af sine Produkter, ligger lige saa fjernt fra min kære Onkels Tanker, som det ligger fra mine at sende Bidrag til et russisk Tidsskrift. Det vilde løbe ham koldt ned ad Ryggen ved at tænke paa, at man en skøn Dag rundt omkring i Danmark sad og læste og kritiserede hans lille Opsats og samtidig blandede hans Navn med ind. Paa denne Maade derimod tror jeg, det fornøjer ham. Idet enkelte af hans Smaaprodukter læses, modtager han derigennem lige som et lille varmt Pust af Paaskønnelse for sit Arbejde. Og han føler dog ingen Kuldegysninger, for han véd, at ingen har fjerneste Anelse om, hvem den Onkel er, fra hvis Skuffe de stammer. Han gaar paa en Maade — i al Fald som Forfatter — usynlig omkring; ja, jeg tror, han, i Kraft af denne Tryghed, kunde staa ganske rolig ved Siden af hvilken som helst af »Kvinden og Samfundets« Læsere eller Læserinder og fornøje sig over, ja — i Læ af sin Anonymitet — tage hjertelig Del i den mest knusende Kritik. Naar jeg altsaa i længere Tid har holdt mig tilbage fra at sende Bidrag, er det ikke min Onkels Skyld, da jeg føler mig forvisset om, at han, efter én Gang at have ladet sig overtale, er vel tilpas dermed; men det har forekommet mig, at »Kvinden og Samfundet« har været rig nok paa langt mere aktuelt Stof end disse smaa Opsatser gør Forbring paa at indeholde. Men naar den ærede Redaktion o. s. v., vil jeg altid være til Tjeneste. Jeg har denne Gang taget en Optegnelse med et novellistisk Snit.

Deres med Højagtelse meget forbundne

Thomas.

P. S. Maa jeg gøre den Forbemærkning, at min Onkel er — ja, Pebersvend véd de, han er — Læge i — nej, hvor tør jeg naturligvis ikke røbe. Det turde maaske heller ikke være overflødigt at minde om, at jeg kun har rénskrevet hans Opsats, saa Stilen er ganske min Onkels.

Th.